

— Тамъ горѣ на скалата, дѣто намѣрихъ цвѣтята и ягодитѣ, отговорила Мария.

— Ами защо не донесе по-вече? Ти си изяла другитѣ по пѣтя.

Мария почнала да се оправдава, че не опитвала ябълкитѣ и че съ позволениято на мѣсцитѣ тя друснала ябълковото дърво само два пѣти и при всѣко друсване падала по една ябълка. Ана се много разсърдила на сестра си Мария и се впуснала да я бие. Мария избѣгала плачешката. Ана, като изяла своята ябълка, много я харесала, затова намислила сама да отиде при дървото и да си набере колкото желае. Тя поискала кожуха отъ майка си, да отиде въ гората. Майката не я пускала, но галената Ана настоявала на своето и най-послѣ сполучила. Облѣкла дебелия кожухъ и бързо се опѣтила къмъ гората. Навсѣкждѣ снѣгъ покривалъ всичко и пѣтечки не се виждали.

Тя скоро се изгубила, но лакомството и самохвалството я карали да върви по-нататѣкъ. По едно врѣме видѣла, че блѣщи огънь. Изкачила се горѣ на скалата и забѣлѣжила, че около огъня стоели неподвижно и мълчишката мѣсцитѣ на годината. Безъ да иска позволение, Ана приближила до огъня да се огрѣе. Стариятъ януари я запиталъ съ своя прѣсипналъ гласъ:

— Защо си дошла тука и на кждѣ отивашъ?

— За какво се интересувашъ толкова, глупаво старче! отговорила Ана. Не ти трѣба да знаешъ, защо съмъ дошла и кждѣ отивамъ. Щомъ казала това тя трѣгнала навжтрѣ изъ гората.

Побѣлелиятъ Януари се намръщилъ и ви-